

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce: ZÁTIŠÍ: CHARAKTER A OSOBITOST
**Podnázev: SÉRIE ZÁTIŠÍ VYUŽÍVAJÍCÍ INDIVIDUÁLNÍ POHLED
NA KLASICKÝ ŽÁNŘ FOTOGRAFIE**

Práci předložila studentka: Jana ČERNÁ

**Studijní obor a specializace:
Multimediální design, specializace Užitá fotografie**

Hodnocení vedoucího práce:

Práci hodnotil: Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce
(a jeho naplnění):

Cíl práce byl ve všech směrech naplněn.

2. Technologická specifika
(technická inovace):

Nedá se říci, že by Jana Černá vynalezla zcela nové aplikace fotografického média. Nicméně fotografický materiál používá leckdy neortodoxním způsobem a především využívá široké spektrum fotografických technik. Když vezmeme sérii popořadě, „O smyslu“ je výtvarná fotografie, maximálně řízená, s výraznou postprodukcí. „O místech, kde jsem spala“ je série dokumentární, bez zřetelných zásahů ať už v postprodukcí, tak při samotném fotografování. „O relativitě prostoru“ je oproti předešlým dvěma digitálními sériím analogová. Vychází především z kvalit a specifických vlastností vlastnoručně vyrobeného aparátu a vzniklé snímky nejsou použity primárně jako nosič informací, ale jako materiál k další výtvarné intervenci, konkrétně tvorby geometrických kompozic.

3. Přínos práce pro daný obor

Přínos pro obor je stejný jako u každé kvalitní výtvarné realizace. Tedy neměřitelný a těžko definovatelný. Jasnou devizou této bakalářské práce je, a v tomto ohledu může sloužit i jako vzor, její rozmanitost.

4. Silné stránky díla

Některé ze silných stránek tohoto díla jsou uvedeny v předchozích bodech – Neortodoxní používání fotografického materiálu a pestrost výtvarného projevu i použitých technik. K tomu můžeme přičíst autorčinu všestrannost a vysokou technickou zdatnost.

Ještě zásadnější jsou však prvky obsahové. Sama autorka uvádí, že je pro ni důležitý humor. Nejedná se však o laciné žertíky či anekdoty, nýbrž o nadhled, inteligentní a řízenou hru s vnímáním diváka, testování jeho pozornosti. Publikum je, aniž by si to uvědomovalo, vtaženo do dialogu, jehož hnacím motorem je vzájemné kladení otázek a hledání odpovědí.

5. Slabé stránky díla

Je zajímavé, že ve slabých stránkách své bakalářské práce u série „O smyslu“ autorka uvádí, že její fotografie oslovují relativně malé publikum, protože „nejsou líbivé“. Je to přesný opak toho, co shledávám já, jako hendikep. Že jsou totiž příliš líbivé! Jana Černá se tedy ocitá v kleštích, kde je publikem kritizována z diametrálně odlišných pozic. Moje výtky je založena na faktu, že máme-li se skutečně odevzdat hře, kterou nám Jana nabízí, musí být naprosto hodnověrná. Tedy situace, se kterými nás konfrontuje, musí být maximálně realistické a to i v případě evidentní inscenace. Tento pocit se nám však vzdaluje přímou úměrou s postprodukcí, kterou studentka aplikuje. Terén a prostředí, ve kterém se vejce vyskytuje, je mnohdy tak vyčištěný (rozumějme – vyretušovaný) že se z něj stává jakási virtuální realita, jakýsi 3d model. Tím se však vytrácí naléhavost celého díla. Když nejsme naprosto přesvědčeni, že vejce je reálné, naše ochota přistoupit na hru „hledání vejce“ též nebude stoprocentní.

O naléhavosti série „O místech, kde jsem spala“ mám též své pochyby. Podobných projektů, kde bylo zaznamenáno lože autora, již vzniklo velké množství. Ty, které vynikají, mají jistou konfrontační složku, která u Jany Černé chybí. Jsou to prostě postele, kde se nejspíš před chvílí ještě spalo. Zdá se však, že se zde nic naplnavého neodehrálo. Po několika postelích se mě zmocňuje pocit, že bych si nejraději také šel lehnout... Naštěstí těsně před tím, než definitivně upadnu do hlubokého spánku, ke mně dolehnou slova z teoretické části bakalářské práce, že jde jen o začátek dlouhého časosběrného projektu. Kupodivu představa další tisícovky fotografií rozestlaných lůžek mě vzpruží. Asi to bude dlouho nuda, ale až si jednou budeme moci prohlédnout lože sedmdesátileté Jany Černé, vedle toho z roku 2015, jistě uvidíme zajímavou konfrontaci. (Tato perspektiva mě už ovšem asi mine...)

V sérii „O relativitě prostoru“ se můžeme přesvědčit, že s časosběrností to Jana Černá myslí vážně. Jinak celkem nezáživné fotografie dostávají smysl právě zachycením času a drobných změn, které oživují ornament, který z nich autorka vytváří.

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhově):

V tvorbě Jany Černé vše působí, a teoretická práce nás v tomto ohledu jen ujišťuje, že v jejích fotografiích nic není ponecháno náhodě. Vše je pod kontrolou. Ta někdy působí až svazujícím dojmem. Jana toto riziko zjevně sama vycítila a hledá koncepty, které by ji tohoto břímě oprostily. Hledá motiv, který vznikl náhodou – ranní rozestlané postele. Zde je konfrontována jednak danou kulisou, kterou nemůže sama změnit (spí pokaždé v cizím prostředí) a jednak zátiším z ložního prádla, které je definované samotným spánkem. Přesto jí zpod rukou vychází snímky kontrolované. Kompozice, úprava barevnosti atd. vytvářejí opět dojem jakési harmonie. Stejně tak u snímků pořízených kamerou obskurou. Zde Jana nemá možnost náhledu v hledáčku a fotí tak víceméně 'naslepo'. Přesto používá všechny možné prostředky, aby snímky byly technicky dokonalé, a v závěrečné fázi s nimi nakládá jako s prostředkem k docílení vyšší estetické hodnoty. Vytváří geometrické obrazce, kde časosběrný charakter a s ním spojené drobné změny v motivu narušují symetrii kompozice – zde nastupuje již zmiňovaná hravost, typická pro autorčinu tvorbu. V sérii o smyslu, se už ani svoji kontrolu nad snímkem omezit nesnaží. A proč také? Jana Černá na sobě a své tvorbě v této bakalářské práci provedla experiment, do jaké míry je schopná sama sebe zapřít. Ukázalo se, že přes veškeré úsilí je její rukopis jasně rozpoznatelný, i když

je pod vlivem extrémních podmínek. A není to na chybu. Jestliže Jana chce něco změnit, ono se tak stane, ale většinou je to život sám, který člověka vytrhne ze zajetých kolejí a ne vlastní vůle. Jana Černá píše, že vlastně nikdy nebyla spokojená s vlastní tvorbou a že by ráda našla spokojenost se svým dílem. Řekl bych, že to, že je nespokojená se svým dílem ji odlišuje od většiny fotoamatérů. Jejich výsadou je potěcha z vlastní tvorby, kterou jinak nikdo nesdílí! Nespokojenost nad vlastním dílem je hnacím motorem profesionála. Proto doufám, že jí nikdy nedocílí, leda – na své smrtelné posteli. A tím se nám uzavírá i okruh postelí...

Výborně

Datum:

- 2 -06- 2015

Podpis:

---

*) Nehodící se škrtněte

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list

Tisk oboustranný